

Сонца, мора, пляж. Анекдот пра ненадзеты заручальны пярсёнак, бо «ў ім летам горача». Песенька Трафіма пра горад Сочы. Нават фільм «Каханне і галубы». Усё за тое, каб у адпачынку адпачыць ад сямейнага жыцця, каб, як тыя Вася ці Раіса Захараўна, кінуцца з галавой у вір новых пачуццяў і адчуванняў. Прыкладна так у нашай свядомасці малюецца курортны раман. Суцэльнае мі-мі-мі, шашлычок пад каньчоч, інтрыжка з чалавекам, аб існаванні якога некалькі дзён назад і паняцця не меў, пра якога не ведаеш насамрэч нічога — нярэдка нават прозвішча яго так і застаецца невядомым. Ніякіх абвязкаў, ніякай адказнасці. Сустрэліся, як у моры караблі, і гэтаксама разышліся.

Хто курортны раман не перажыў хоць раз, яго прыдумляе або імкнецца ўсё ж перажыць. Бо як жа без гэтага? Хто хоць аднойчы перажыў — чамусьці не часта гэтым хваліцца. Асабліва калі пройдзе нейкі час, калі сціхнуць узрушаныя пачуцці, калі хочаш не хочаш, а трэба вяртацца да прывычнага жыцця. І нават калі не будзе бурных скандалаў, а пасля гэтых самых палкіх прымірэнняў, як у тым вядомым фільме, калі другая палова нават і не даведаецца пра прыгоды на адпачынку (ці зробіць выгляд, што не ведае), ад самога сябе не падзенешся нікуды. Таму што «должен чем-то отличаться человек от кошек и собак», таму што дадзена нам здольнасць аналізаваць і ацэньваць, «капацца ў сабе». І да чаго дакапаешся ў гэтым выпадку — вось у чым пытанне.

Найлепшы варыянт развіцця падзей — гэта калі пасля курортнага рамана пачынаеш разумець, што пастаянны спадарожнік ці спадарожніца — сапраўдны падарунак лёсу і нікога больш табе не трэба. І апраўданне ёсць выдатнае, калі раптам пачуццё віны пачне тузаць, — «Усё спазнаецца ў параўнанні». Паспрабаваў, параўнаў, зрабіў выснову: «сваё — найлепшае». Хэпі-энд, новы віток рамантычных адносін у сям'і, лад і гармонія. Пры адной умове. Калі «свая» ці «свой» ні аб чым не здагадаецца. Або, здагадаўшыся, даруе. Верагоднасць, што будзе наадварот, прыкладна напалову. Адпаведна і верагоднасць хэпі-энду.

Можа здарыцца і так, што на тым курорце сапраўды сустрэнеш «свайго» чалавека. (А да гэтага, высветліцца, жыў з «чужым».) І ён адчувае тое самае. Што ж, у жыцці бывае ўсякае. І калі дзеля новага пачуцця абое гатовыя да цяжкага расставання з тымі, хто чакае дома, да падзелу маёмасці, да змены прывычнага ладу жыцця, да пераезду ў іншы горад (нават у іншую краіну) — што ж, гэта сапраўднае. І хто яго, сапраўднае, аспрэчыць і асудзіць? Але ці шмат такіх выпадкаў вядома? Не ў кіно і кнігах, а ў жыцці?

А вось калі для аднаго з герояў курортнага рамана гэты самы раман — усур'ёз і надоўга, а для другога — чарговая летняя прыгода... Што ж, першаму можна толькі паспачуваць: безнадзейнае чаканне тэлефоннага званка ці паведамлення, успаміны, якія не даюць спакою ні днём, ні ноччу, трывожная насцярожанасць дамашніх, якія пра нешта здагадваюцца, а спытаць не асмельваюцца. І добра, калі хопіць розуму і сіл паставіць у тых курортных перажываннях кропку, і добра, калі ўжо не будзе надта позна...

Зрэшты, можа быць усё значна прасцей — ні адносін сур'ёзных, ні адказнасці, ні абвязкаў. Як у моры караблі — кожны пакіраваў у свой порт, не ўзяўшы на борт ні лішняга грузу, ні пасажыраў... «Без слез, без жыцця, без любві...» Але каму і навошта гэта патрэбна?

Які варыянт здарыцца з вамі, калі па курсе вашага летняга падарожжа ўсплыве такі заманлівы і доўгачаканы курортны раман? Ніхто, нават вы самі, не здолее нават прыблізна ўгадаць. Але галоўны выбар — ці станавіцца дзеючай асобай гэтага рамана — усё роўна заўжды застаецца ў кожнага.

Ваша «Сямейная газета».

■ Быць разам

«ДА НАС ПРЫПЯЦЬ СТУКАЕ Ў ПАРОГ»

Лаўрэаты конкурсу «Сям'я года — 2017» —
пра продкаў-вандроўнікаў і буслоў над дахам хаты

ВЁСКА, дзе вырашылі пабудаваць хату Рыгор і Марына ХВЯСЮКІ, амаль апусцела, наўрад ці там набярэцца з пяток жылых дамоў. Аднак сям'я з Мікашэвіч прыязджае сюды кожную вольную часіну. Дабудоўвае другі паверх і садзіць дрэвы,

плануе абжываць мясціну ўсур'ёз. «Каб дзеці ведалі, што батоны не на дрэвах растуць», — жартуюць у размове бацькі. Але і самі прызнаюцца: нешта цягне сюды, да рэчкі, буслоў і жабыных «аркестраў». (Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Ініцыятыва

УСМЕШКІ НАШЫХ ЗАЙЧЫКАЎ

Як пераадолець «непрыгожы» дыягназ?

Схаваць малага, нікому не паказваць да аперацыі, хлусіць, калі раптам хто пачне задаваць недарэчныя пытанні... Менавіта так часта рэагуюць бацькі, у якіх нарадзіліся дзеткі з расколінамі губы і паднябення (у народзе «заечая губа» і «воўчая зяпа»). Нягледзячы на тое, што сёння ўрачы і сапраўды робяць цуды — часам пасля аперацыі шрамік цяжка заўважыць, — людзі працягваюць саромецца падобнага дыягназу. І гэта прытым, што колькасць падобных паталогій пастаянна павялічваецца, сёння на кожныя 500—700 нованароджаных прыпадае адно такое немаўля.

Прычыны сур'ёзнай заганы развіцця твару могуць быць самыя розныя: вірусныя інфекцыі, прыём лекаў і вітамінаў і нават проста стрэс будучай мамачкі ў якіх тыдні цяжарнасці. Сучасная дыягностыка дапамагае выявіць паталогію ўжо на другім этапе скрынінгу (на 19—21 тыдні), але бывае, што падчас ультрагукавога даследавання будучыя «зайчыкі» прыкрываюць тварык ручкамі і праблема «ўсплывае» толькі ў радзільным доме.

І тым не менш хібы падчас ультрагукавых даследаванняў — добры шанец на новае жыццё. Справа ў тым, што напалоханыя падобным дыягназам жан-

чыны часта перарываюць цяжарнасць, ды самі медыкі даюць ім накіраванні на аборт, не ўлічваючы, што сучасная медыцына навучылася пераадольваць такія складанасці. Калі расколіна — адзіная праблема і ў будучага малага ўрачы не выяўляюць іншых заган, не трэба хвалявацца. Такі дыягназ не прысуд. У вас будзе цудоўны любімы малы. Ніякіх адхіленняў у разумовым і фізічным развіцці ў такіх дзетак няма. Адзінае, што хваляванняў, пытанняў, намаганняў прыйдзеца вынесці ў разы больш, чым звычайным бацькам, якім лёс не падкінуў такую праблему.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)